

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.024 van 16 oktober 2012
in de zaak A. 205.378/XII-7050**

In zake: Kathleen VERHOEVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Van Roeyen
kantoor houdend te 9051 Gent (Sint-Denijs-Westrem)
Drie Koningenstraat 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. HAVILAND, intergemeentelijk samenwerkingsverband
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frank Judo
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 juni 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van 1° het besluit van 1 maart 2012 van het directiecomité van Haviland om Kathleen Verhoeven vanaf 1 maart 2012 in disponibiliteit wegens ambtsopheffing te plaatsen, en 2° de “beslissing” van 27 april 2012 van de commissaris van de Vlaamse regering om niet tegen het besluit van 1 maart 2012 op te treden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iwein Beirens, die verschijnt voor verzoekster, advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaat Frank Judo verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Samuel Mens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 3 oktober 2011 geeft de raad van bestuur van Haviland, intergemeentelijk samenwerkingsverband, zijn principiële goedkeuring aan het herstructureringsplan dat door een deskundige van het studiebureau ABIC werd opgesteld. Het plan moet tegemoet komen aan onder meer de vaststelling dat de activiteiten van Haviland maand na maand verlies genereren; het beoogt onder andere het bestaan van Haviland veilig te stellen en een levensvatbaar Haviland uit te bouwen. De raad van bestuur mandateert het directiecomité tot het nemen van

alle beslissingen nodig voor het uitvoeren van het plan.

Ter uitvoering van deze herstructurering keurt het directiecomité op 27 oktober 2011 een aantal maatregelen goed. Eén ervan is de opheffing, met ingang van 27 oktober 2011, van de dienst Grond en Panden, waarin verzoekster werkzaam is. Als gevolg daarvan wordt beslist haar vanaf 1 november 2011 in disponibliteit wegens ambtsopheffing te plaatsen.

Met een brief van 27 oktober 2011 wordt verzoekster ervan in kennis gesteld dat zij vanaf 1 november 2011 in disponibliteit wegens ambtsopheffing wordt geplaatst en dat zij zich niet meer moet aanmelden vanaf 28 oktober 2011.

De beslissing om verzoekster in disponibliteit te stellen wordt bij besluit van 15 februari 2012 van de commissaris van de Vlaamse regering geschorst omdat ze een uitvoering is van een beslissing van 27 oktober 2011 tot wijzigingen aan het personeelsstatuut, welke beslissing zelf geschorst werd op 25 januari 2012. Meegedeeld wordt dat Haviland over een termijn van dertig kalenderdagen beschikt om het geschorste besluit in te trekken of gemotiveerd te rechtvaardigen.

Op 1 maart 2012 beslist het directiecomité -met een besluit dat volgens de commissaris van de Vlaamse regering in de plaats komt van de geschorste beslissing van 27 oktober 2011- opnieuw om verzoekster in het kader van de uitvoering van de herstructurering van Haviland in disponibliteit te plaatsen wegens ambtsopheffing, dit keer vanaf 1 maart 2012. Deze beslissing wordt haar met een brief van dezelfde dag meegedeeld.

Bij brief van 27 april 2012 laat de commissaris van de Vlaamse regering aan Haviland en aan verzoekster weten dat niet wordt opgetreden tegen de beslissing: de toezichtstermijn was al verstreken op het moment dat de administratie de klachtbrief van verzoekster ontving.

IV. Ontvankelijkheid

4. Volgens de nota van tweede verwerende partij is de vordering onontvankelijk “in de mate als ingeleid tegen de kennisgeving dat de Vlaamse commissaris niet optreedt in het kader van zijn toezichtsbevoegdheid waarin wordt voorzien door het DIS-decreet”.

5. Verzoekster deelt ter terechtzitting mee daarmee te kunnen instemmen.

6. Tweede verwerende partij en verzoekster lijken het bij het rechte eind te hebben. De vordering is onontvankelijk in zoverre ze de tweede bestreden beslissing betreft en moet alvast in die mate verworpen worden.

V. Grondvoorwaarden voor een schorsing

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

VI. Grondvoorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van verzoekster

8. Als moeilijk te herstellen nadeel voert verzoekster de impact op haar leven aan van de beslissing om haar in beschikbaarheid te plaatsen. Volgens haar is die impact vergelijkbaar met de publieke oneer en schandvlek die gepaard gaan met tuchtrechtelijke sancties zoals de afzetting en het ontslag:

“De onmiddellijke en totaal onaangekondigde stopzetting van haar

werkzaamheden bij verwerende partij hebben hoedanook een grote invloed op haar waardigheid omdat er geen afdoende verklaring kan worden geboden waarom zij opeens thuis dient te blijven.

Vanuit dat oogpunt is deze maatregel, wat de morele gevolgen betreft, te vergelijken met een tuchtmaatregel van ontslag waarbij een grote schandvlek ten aanzien van verzoekster geldt. Hoe valt immers enigszins aannemelijk te maken dat iemand 's ochtends naar haar kantoor vertrekt om haar functie uit te oefenen en 's avonds nietsvermoedend telefoon krijgt dat zij niet meer (en schijnbaar nooit meer) naar kantoor moet. De bedoeling is onvermijdelijk een sterke aantasting van de geloofwaardigheid van verzoekster ten aanzien van haar collega's en haar onmiddellijke omgeving te bekomen. Verzoekster kan immers ten aanzien van niemand verklaren waarom zij, van de ene dag op de andere uit actieve dienst is gezet, behalve dat haar functie is opgeheven met onmiddellijke ingang. Het hoeft geen verder betoog dat dit vragen doet rijzen bij derden ten aanzien van verzoekster. Zij werd als een dief in de nacht weggestuurd. Zij kon geen afscheid nemen van haar collega's en ze diende haar persoonlijke spullen te verzamelen onder het oog van controleurs."

Beoordeling

9. De beslissing van 1 maart 2012 tot indisponibiliteitstelling van verzoekster is genomen in het kader van de uitvoering van een herstructureringsplan voor eerste verwerende partij, waarbij niet alleen verzoeksters ambt wordt opgeheven, maar ook nog ettelijke andere. Die afslanking houdt verband met de preciaire situatie waarin eerste verwerende partij verkeert en die op het eerste gezicht door verzoekster niet wordt betwist.

Als zodanig heeft de beslissing hoegenaamd niét het karakter van "publieke oneer" of "grote schandvlek" gemeen met de tuchtrechtelijke sanctie van de afzetting of het ontslag.

10. Waarom, voorts, de uitleg van de herstructurering geen "afdoende" of "aannemelijke" verklaring kan opleveren voor het feit dat verzoekster "opeens thuis dient te blijven", ontgaat de Raad van State ten enenmale. Eveneens ontgaat het hem hoe het feit dat eerste verwerende partij blijkbaar in slechte papieren zit en zich daardoor verplicht ziet drastisch het roer om te gooien en te reorganiseren, van aard kan zijn om vragen te doen rijzen "ten

aanzien van verzoekster”.

11. In zoverre verzoekster eerste verwerende partij verwijt “de bedoeling” te hebben gehad om haar geloofwaardigheid en aanzien bij collega’s en haar omgeving aan te tasten, lijkt het nadeel een verwijzing in te houden naar het negende middel. In dat middel doet verzoekster gelden dat de indisponibiliteitstelling een verkapte tuchtstraf is en dat eerste verwerende partij haar wou “sanctioneren”.

Opdat de indisponibiliteitstelling als een verkapte tuchtstraf te beschouwen zou zijn, is vereist dat verzoekster voldoende elementen bijbrengt die vermogen te doen aannemen dat eerste verwerende partij haar in werkelijkheid heeft willen straffen voor schuldig gedrag. In dat verband lijkt verzoekster in het middel in essentie aan te voeren dat zij door de beslissing van 1 maart 2012 wéér met onmiddellijke ingang uit actieve dienst wordt gezet, zoals dat ook het geval was eind oktober 2011: toen werd haar gemeld dat zij zich niet meer moest aanmelden en diende zij haar computer en alle professionele materiaal in te leveren, evenals haar personeelsbadge; hierdoor kan zij sindsdien de gebouwen van Haviland niet meer betreden; die handelwijze geeft volgens verzoekster aan dat zij “niet meer gewenst is binnen de schoot van verwerende partij”.

Eén zaak is dat eerste verwerende partij bij het effectueren van de indisponibiliteitstelling mogelijk nogal ongevoelig en weinig tactvol is opgetreden jegens verzoekster. Een andere zaak is evenwel het oogmerk waardoor de indisponibiliteitstelling is ingegeven. Alleen de vraag of dat oogmerk disciplinair was, doet hier ter zake. Welnu, vooralsnog blijkt voor de Raad van State niet dat die vraag positief beantwoord moet worden.

Verzoekster merkt zelf bij herhaling op dat het “totaal” onduidelijk is waarom eerste verwerende partij haar wil straffen; zij heeft steeds positieve evaluaties gekregen en er is geen reden om aan te nemen dat zij enig tuchtvergrijp zou hebben begaan. Het staat de Raad van State in zijn overtuiging,

tenminste in de huidige stand van zaken, dat het werkelijke motief voor de indisponibiliteitstelling van verzoekster wel degelijk de noodgedwongen herstructurering van eerste verwerende partij is en dat verzoeksters negende middel niet ernstig is.

12. Teneinde haar moeilijk te herstellen nadeel aan te tonen verwijst verzoekster ten slotte nog naar het arrest nr. 212.139 van 21 maart 2011, waarin werd geoordeeld dat een beslissing waarbij het bestuur de band met een personeelslid verbreekt, de betrokkene in de regel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

De verwijzing is niet ter zake dienend. Immers lijkt de beslissing van 1 maart 2012 om verzoekster in disponibiliteit te plaatsen geen besluit waarmee het bestuur de band met haar verbreekt. In de brief waarmee de beslissing aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, licht eerste verwerende partij juist toe: “Een personeelslid in disponibiliteit blijft in dienst van Haviland” en “De periode van disponibiliteit wegens ambtsopheffing wordt gelijkgesteld met een activiteitsperiode”.

13. Verzoekster kan er derhalve niet van overtuigen dat zij ten gevolge van de beslissing van 1 maart 2012 van eerste verwerende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel riskeert. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing ook wat dat voorwerp betreft te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 oktober 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Johan Lust